

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 316/2018
29.05.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Споменке Зарић и Бисерке Живановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Мирјана Бурић, адвокат из ..., против туженог ББ из ..., ради поништаја решења и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1.3114/2017 од 05.09.2017. године, у седници од 29.05.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1.3114/2017 од 05.09.2017. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Нишу П1. 1357/15 од 07.02.2017. године, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца да се поништи као незаконито решење туженог бр. ../. од 05.02.2015. године којим је тужиоцу отказан уговор о раду и тужени обавезе да тужиоца врати на рад, призна му права по основу рада и да му накнади трошкове парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Гж1.3114/2017 од 05.09.2017. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена првостепена пресуда.

Против другостепене пресуде, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ 72/11, 55/14), и утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Ревизијом се неосновано указује на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. ЗПП учињену пред другостепеним судом, а због битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП ревизија се не може изјавити, према члану 407. став 1. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је код туженог на основу Анекса уговора о раду од 10.08.2012. године био распоређен на послове помоћног радника, који су између осталог обухватили и послове на обезбеђењу градилишта. Дана 12.01.2015. године, овлашћени радници сектора контроле туженог су извршили контролу на градилишту на ком је тужилац тог дана радио као чувар у другој смени, ком приликом је утврђено да се тужилац налазио у привременом објекту на градилишту, заједно са чуваром из другог предузећа и да су обојица пушила цигарете, о чему је састављен извештај. О овом извештају тужилац се изјаснио наводећи да му није било познато да је пушење забрањено и на градилишту, као и да нигде није била истакнута одговарајућа забрана. Тужиоцу је 20.01.2015. године упућено писано упозорење о постојању отказних разлога, да је затечен од радника контроле како пуши у просторији на градилишту, супротно општим актима туженог, као и зато што је у приватну посету примио радника подизвођача. Тужилац се писмено изјаснио на наведено упозорење. Побујаним решењем од 05.02.2015. године, тужиоцу је отказан уговор о раду у смислу члана 179. став 3. Закона о раду, због непоштовања радне дисциплине.

Код овако утврђеног чињеничног стања, правилно је у нижестепеним пресудама примењено материјално право када је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца да се поништи као незаконито решење туженог којим му је отказан уговор о раду и тужени обавезе да га врати на рад.

Према члану 179. став 3. тачка 8. Закона о раду („Службени гласник РС“ 24/05...75/14), послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који не поштује радну дисциплину и то ако не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца. Колективним уговором туженог је у члану 7. став 2. тачка 14. као непоштовање радне дисциплине које спречава запосленог да настави рад у предузећу предвиђено пушење у пословном простору послодавца, односно на свим отвореним и затвореним просторима које предузеће користи за обављање својих делатности, као и у возилима у њиховом власништву. Упуством туженог о начину спровођења Закона о заштити становништва од изложености дуванском диму, такође је запосленима забрањено пушење у радно време и време радног ангажмана на свим затвореним и отвореним просторима, у угоститељским објектима и возилима, а санкционисано је и затицање лица са запаљеном цигаретом, учечавање упаљене цигарете, присуство једне или више пепелара или опушача, као и дуванског дима.

С обзиром да је тужилац од стране радника контроле у току трајања радног времена затечен са запаљеном цигаретом на градилишту на коме је обављао посао, и да је у доказном поступку утврђено да су општи акти туженог којима је прописана забрана пушења били објављени и доступни свим радницима, то је правилно у нижестепеним пресудама примењена цитирана законска одредба када је одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца за поништај решења којим му је отказан уговор о раду, као и да се тужени обавезе да га врати на рад.

Неосновани су ревизијски наводи да градилиште на коме се тужилац критичном приликом налазио није било обухваћено пописом простора са забраном пушења из Упустава туженог о начину спровођења Закона о заштити

становништва од изложености дуванског дима, јер је и у овом општем акту, као и колективним уговором туженог било наведено да је код туженог пушење забрањено у свим отвореним и затвореним просторима па и возилима у његовом власништву. Наводи ревизије којима се оспорава други отказни разлог који се односи на примање приватне посете радника другог предузећа нису од значаја, с обзиром да је за законитост отказа уговора о раду довољно то што је утврђено да је тужилац прекршио забрану пушења прописану општим актима туженог.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа-судија
Јасминка Станојевић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић